

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.178 van 7 april 2004
in de zaak A. 108.719/XIV-6075.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat J. OPSOMMER,
 kantoor houdende te 9700 OUDENAARDE,
 Einestraat 22

tegen :

de Belgische Staat vertegenwoordigd door:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 10 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. OPSOMMER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 18 mei 2000 en zich op 19 mei 2000 vluchteling verklaart; dat op 18 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 13 juli 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 8 mei 2001 op de zetel van het commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, mr. Opsommer.

Betrokkene, een Oekraïens staatsburger van Joodse origine, verklaart problemen te hebben gekend omwille van zijn origine. Eind februari 1999 zou betrokkene zijn land verlaten hebben. Hij zou dan in Rusland verbleven hebben tot 14 mei 2000 waarna hij zou vertrokken zijn richting België. Op 18 mei 2000 kwam hij, samen met zijn twee minderjarige kinderen S. A. en S. S., aan in België waar hij de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn intern Oekraïens paspoort en een kopie van zijn geboorteakte. Volgens zijn verklaringen op de zetel van het commissariaat-generaal van 8 mei 2001 zou hij eind november 1998 door een zes à zeven mannen vlakbij zijn huis aangesproken zijn. Ze zouden gevraagd hebben of hij S. O. was. Bij bevestiging zou één van hen gezegd hebben dat zijn echte naam Zandelman was. Betrokkene zou geslagen zijn en voor hij het bewustzijn verloor zou hij nog gezien hebben dat ook zijn vrouw geslagen werd. Betrokkene zou pas de volgende dag bijgekomen zijn in het ziekenhuis. Pas op 9 december 1998 zou hij vernomen hebben van de dokter dat zijn vrouw overleden en reeds begraven was. Op 16 december 1998 zou hij ontslagen geweest zijn uit het ziekenhuis. Diezelfde dag zou betrokkene naar de politie gegaan zijn om te informeren of er een onderzoek was opgestart. Aanvankelijk zou de agent van wacht niemand willen roepen hebben maar uiteindelijk zou hij toegeven hebben. Een rechercheur zou gekomen zijn en betrokkene zou hem herkend hebben als de man die als eerste zijn vrouw sloeg. Betrokkene zou in paniek het politiekantoor verlaten hebben.

Op 19 december 1998 zou betrokkene naar de procureur gegaan zijn waar hij een schriftelijke verklaring schreef. De procureur zou hem echter niet geloofd hebben en hem gezegd hebben dat hij beter naar Israël kon gaan. De procureur zou ook indirect een bedreiging geuit hebben t.a.v. de kinderen van betrokkene. Op 11 januari 1999 zou betrokkene's oudste zoon geslagen zijn op school omwille van zijn Joodse origine. De directrice zou elke medewerking geweigerd hebben voor een eventuele klacht. Op 23 februari 1999 zouden er stenen en een molotov-cocktail door de vensters van betrokkene's flat gegooid zijn terwijl er antisemitische uitspraken werden geroepen. Iemand van de bureaus zou de politie gebeld hebben. De politie zou niet naar betrokkene willen luisteren hebben. De ouders zouden weggegaan zijn om de hoek en de agenten zouden hier niet op gereageerd hebben toen betrokkene hen hierover inlichtte. Die avond zou betrokkene naar zijn vader gegaan zijn. Eind februari 1999 zou hij naar zijn tante in St.-Petersburg vertrokken zijn. Aanvankelijk zou hij in Rusland geen problemen gekend hebben maar begin december 1999 zou betrokkene geslagen geweest zijn door neo-fascisten. En ook in Rusland zou hij op geen bescherming van de autoriteiten kunnen rekenen hebben. Op aanraden van vrienden van zijn tante zou hij dan in mei 2000 gevlucht zijn richting België.

Voorts dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaringen niet overeenstemmen met de bronnen waarover het commissariaat-generaal beschikt ('Report on the fact finding mission to Ukraine - Examination of conditions for the Jewish minority', Council of European Union, 28 juni 2000, p. 22, 1999 Country reports on human rights practices - Ukraine, U.S. Department of state, 25 februari 2000, p. 30; Ukraine update of 19 January 2000, Research Directorate, Immigration and Refugee Board, Ottawa). Hieruit blijkt immers dat de overheid stappen heeft ondernomen om antisemitisch geweld in te dijken en dat de politie in het algemeen Joden niet slecht behandelt. Bovendien stelt de informatie dat anti-semitisme in Oekraïne een onbeduidend fenomeen blijft. Wat betreft betrokkene problemen met de autoriteiten dient te worden opgemerkt dat hij zich zou gewend hebben tot de procureur met betrekking tot de dood van zijn vrouw. Betrokkene is echter niet meer gaan informeren bij de procureur naar zijn klacht. Voor de overige problemen liet betrokkene echter na bescherming in te roepen van de hogere autoriteiten. Uit de hoger vernoemde informatie blijkt echter dat leden van de Joodse minderheid in Oekraïne evenzeer een beroep kunnen doen op bescherming van de Oekraïense autoriteiten als alle Oekraïense burgers. Betrokkene had bijgevolg geen reden om te vrezen dat hij geen bescherming zou krijgen van zijn autoriteiten omwille van zijn etnische origine. Al deze informatie tast de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Verder blijkt uit bronnen waarover het commissariaat-generaal beschikt (Positie van de Joodse bevolkingsgroep in Oekraïne, ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland 7 december 1999, p. 29; Country reports on human rights practices, U.S. Department of state, 25 februari 2000, p. 30) dat het anti-semitisme in bepaalde delen van Oekraïne wel grotere proporties zou aannemen, maar dat neemt niet weg dat betrokkene zich elders in het land had kunnen vestigen. Gezien deze informatie kan worden opgemerkt dat betrokkene beweerde vrees en de ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene zich niet elders in het land had kunnen vestigen.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen betreffende het overlijden van zijn vrouw. Betrokkene beschikt niet over een overlijdensakte. Betrokkene heeft ook geen medisch attest van zijn verblijf in het ziekenhuis.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat op de geboorteakte van betrokkene zoon staat dat de vader, betrokkene dus, van Russische origine is.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

De overige door betrokkene neergelegde documenten (zijn intern Oekraïens paspoort, zijn rijbewijs, de kopie van zijn geboorteakte en twee artikels over antisemitisme in Oekraïne en Rusland) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Zijn rijbewijs, zijn intern Oekraïens paspoort en de kopie van zijn geboorteakte betreffen persoonsgegevens waar niet aan wordt getwijfeld. Wat betreft de artikels die betrokkene voorlegt, deze vermelden niet betrokkene persoonlijke problemen en kunnen bijgevolg niet als bewijs voor zijn relaas weerhouden worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 18 augustus 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Krachtens de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient de bestreden beslissing zowel juridisch als feitelijk een goede sluitende motivering te bevatten.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing geenszins een afdoende feitelijke motivering bevat omwille van de volgende redenen:

- de bestreden beslissing verwijst naar verschillende maatregelen die de overheid in Oekraïne zou hebben genomen om het anti-semitisme in te dijken, maar besluit even verder dat er geen probleem zou bestaan. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat haar bronnen aantonen dat anti-semitisme in Oekraïne een onbeduidend fenomeen is.

Verzoeker verwijst naar dezelfde bron, maar van recentere datum, als eerste verweerder om aan te tonen dat Antisemitisme wel degelijk een probleem is in Oekraïne (Country Reports on Human Rights Practices 2000 - Ukraine U.S. Department of state, 1 februari 2001, p. 18) (stuk 4).

‘Anti-Semitism exists on an individual and societal basis. However, the central Government generally discouraged it. Some ultranationalist groups and newspapers continued to publish and distribute anti-Semitic tracts regularly. Anti-Semitic publications also are imported from Russia and distributed without the necessary state license ...’
‘Anti-Semitic incidents continue to occur ...’

Verzoeker stelt dus vast dat de internationale rapporten wel degelijk spreken van de problemen met betrekking tot het Anti-semitisme. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing van een verkeerd uitgangspunt vertrekt kan heel de redenering aldus niet worden weerhouden.

De bestreden beslissing spreekt trouwens zichzelf tegen door eerst te zeggen dat Antisemitisme een onbeduidend probleem is terwijl ze even verder zegt dat in bepaalde delen van Oekraïne het Anti-semitisme grote proporties aanneemt (onderstreping werd toegevoegd).

‘Verder blijkt uit bronnen waarover het commissariaat-generaal beschikt (Positie van de Joodse bevolkingsgroep in Oekraïne, ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, 7 december 1999, p. 29; Country reports on human rights practices, U.S. Department of state, 25 februari 2000, p. 30) dat het anti-semitisme in bepaalde delen van Oekraïne wel grotere proporties zou aannemen ...’

Versus

‘Bovendien stelt de informatie dat anti-semitisme in Oekraïne een onbeduidend fenomeen blijft.’

Volgens verzoeker maken dergelijke tegenstrijdigheden een schending uit van de motiveringsplicht die op eerste verweerder rust ingevolge de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Volgens de bestreden beslissing neemt het antisemitisme in bepaalde delen van Oekraïne wel grote proporties aan maar dit zou niet wegnemen dat verzoeker zich elders in zijn land zou kunnen vestigen.

Verzoeker verhuisde echter vier maal in de hoop ergens rust te vinden. Zowel de dienst Vreemdelingenzaken als eerste verwerende partij hebben nooit betwist dat verzoeker meerdere malen verhuisde van streek. Verzoeker vindt het argument van de bestreden beslissing als zou verzoeker een intern vluchtalternatief hebben niet afdoend. Hij zocht meerdere malen een interne oplossing maar telkens herbegonnen na verloop van tijd zijn problemen.

Eerste verweerder kan moeilijk verlangen dat verzoeker elk dorp van zijn land uitprobeerde vooraleer zijn probleem het plaatselijk karakter zou overstijgen.

Eerste verweerder gebruikt dus een drogreden om tot zijn bestreden beslissing te komen. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Op de stukken die door verzoeker werden neergelegd wordt door de bestreden beslissing niet geantwoord.

Verzoeker legde samen met de motivatie van zijn dringend beroep bij eerste verweerder een aantal stukken over. Het ging hier onder andere om studies van het Stephen Roth instituut aan de Tel Aviv universiteit (Israël) die handelen over het antisemitisme in Oekraïne en Rusland.

In de bestreden beslissing wordt op deze stukken niet geantwoord. Nochtans had verzoeker in zijn motivatie van zijn dringend beroep uitdrukkelijk naar deze stukken verwezen. De bestreden beslissing bevat met betrekking tot deze argumenten enkel het volgende:

‘De overige door betrokken neergelegde documenten (zijn intern Oekraïens paspoort, zijn rijbewijs, de kopie van zijn geboorteakte en twee artikels over antisemitisme in Oekraïne en Rusland) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet’

Verzoeker is van mening dat dit geenszins een voldoende motivatie kan zijn.

- De bestreden beslissing beweert dat de Joodse origine van verzoeker niet bewezen zou zijn terwijl verzoeker een eensluidende vertaling van zijn geboorteakte heeft overgelegd waaruit zijn origine overduidelijk blijkt.

Verzoeker wijst erop dat zijn oorspronkelijke naam (Zandelman) op zich reeds voldoende zegt. Bovendien is dat ook de reden dat hij problemen kent in Oekraïne.

Verzoeker is formeel wat zijn origine betreft maar wijst erop dat zelfs al had hij de Joodse origine niet, dit niets zou afdoen aan zijn problemen. Het feit dat hij als Jood wordt beschouwd levert hem reeds de gekende problemen op.

- Volgens de bestreden beslissing zijn de problemen van verzoeker plaatselijk van aard. Verzoeker stelde reeds bij de dienst Vreemdelingenzaken dat hij achtereenvolgens problemen kende in de stad Kremenchuk, in het dorp Kamennije Potoki, in de stad Sint-Petersburg en in de streek van Vyborg. Deze plaatsen liggen respectievelijk tientallen en honderden kilometers van elkaar. De verste punten liggen volgens verzoeker ongeveer duizend kilometer (anderhalve dag continu rijden met de trein) uit elkaar. De bestreden beslissing faalt dus waar ze stelt dat de problemen van verzoeker enkel plaatselijk van aard waren. Het middel is gegrond.”;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat hij overweegt dat de verklaringen van de verzoekende partij “niet overeenstemmen met de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt” en daartoe in de bestreden beslissing vier rapporten aanhaalt; dat de verzoekende partij in haar betoog “verwijst naar dezelfde bron, maar van recentere datum, (...) om aan te tonen dat Antisemitisme wel degelijk een probleem is in Oekraïne” en dat zij stelt dat de bestreden beslissing zichzelf tegensprekt “door eerst te zeggen dat Antisemitisme een onbeduidend probleem is terwijl ze even verder zegt dat in bepaalde delen van Oekraïne het Antisemitisme grote proporties aanneemt”, waarbij geciteerd wordt uit een tweede bron van de commissaris-generaal; dat de verzoekende partij kritiek levert op slechts twee bronnen die de commissaris-generaal heeft gebruikt, en bovendien nalaat haar bevindingen te betrekken op haar eigen persoonlijke situatie; dat de kritiek dat de bestreden beslissing zichzelf tegensprekt, ongefundeerd is nu blijkt dat de geciteerde passages uit dezelfde bron komen en dat de verzoekende partij deze bron tevens aanwent ter ondersteuning van haar betoog; dat de verzoekende partij met dit algemeen betoog niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is gegeven, heeft genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Dat de commissaris-generaal in de bevestigende beslissing dd. 13/07/2001 meent dat verzoeker mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is.

Dat hierdoor artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 geschonden wordt.

Artikel 3 stelt duidelijk dat ‘niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen’.

Dat uit recente jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (Chahal v. United Kingdom, 15 november en Ahmed v. Austria, 17 december 1996) blijkt dat artikel 3 EVRM verder gaat dan de bescherming onder artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat artikel 3 EVRM zelfs niet hoeft te wijken voor de nationale veiligheid van de lidstaten. In deze zaken werd een schending van artikel 3 EVRM geconstateerd omdat betrokkenen bij terugkeer naar hun land van herkomst het slachtoffer zouden worden van martelingen en onmenselijke behandelingen in de zin van ‘maltreatment’.

Dat ook de Raad van State onlangs het belang van art. 3 EVRM beklemtoonde en uitdrukkelijk stelde dat de bescherming door dit artikel verder gaat dan het non-refoulementsbeginnsel van de Conventie van Genève (R.v.St. nr. 89.088, 25 juli 2000, T. Vreemd. 2001, 123-129).

Dat verzoeker, wegens zijn Joodse origine, vreest in zijn land het slachtoffer te worden van vervolgingen, aanslagen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen vanwege de nationalistische en antisemitische in zijn thuisland Oekraïne.

Dat in het verleden gebleken is dat verzoeker onmogelijk de bescherming kan invoeren vanwege de overheid en politie. Dat uit zijn vluchtverhaal zelfs blijkt dat één van de onderzoekers zelf betrokken was bij de aanslagen op zijn persoon en op zijn gezin. Dat daarnaast al zijn klachten werden gesignaleerd en dat hij zelfs werd uitgelachen door de procureur.

Gelet op het feit dat verzoeker in Oekraïne, ondanks de voorhanden zijnde regelgeving, niet kan vrijgesteld worden van onmenselijke behandelingen in de zin van 'maltreatment' houdt een terugsturen van verzoeker noodzakelijkerwijze een schending van art. 3 EVRM in. Het middel is gegrond.”;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij als bedrieglijk en kennelijk ongegrond moet worden beschouwd, op grond van dat relaas niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 E.V.R.M.; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van art. 7 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (I.V.B.P.R.).

Verzoeker acht de bestreden beslissing eveneens in strijd met art. 7 I.V.B.P.R. waar dat artikel bepaalt dat:

‘Niemand mag worden onderworpen aan folteringen, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het bijzonder mag niemand, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke experimenten.’

Verzoeker weet dat deze bepaling op zich geen recht op verblijf inhoudt maar verzoeker verwijst naar de commentaren van het V.N.-comité Mensenrechten waarin werd gesteld dat in bepaalde omstandigheden de vluchtelingen het verdrag kan invoeren in verband met zijn verblijfsrecht in een verdragsluitende staat. (V.N.-comité Mensenrechten, general Comment n/ 15 (26th session), 1986, § 5 in D. Vanheule, Vluchtelingen: een overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1998, p. 269).

Op grond van deze bepaling is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig kon beslissen tot verwijdering van het grondgebied.

Het middel is gegrond.”;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij louter betoogt dat artikel 7 van het I.V.B.P.R. “op zich geen recht op verblijf inhoudt maar (...) verwijst naar de commentaren van het V.N.-comité Mensenrechten waarin werd gesteld dat in bepaalde omstandigheden de vluchteling het verdrag kan invoeren in verband met zijn verblijfsrecht in een verdragsluitende staat”; dat de verzoekende partij met deze algemene stelling niet aantoont dat de bestreden beslissing die verdragsbepaling schendt; dat het derde middel ongegrond is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van art. 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker acht de bestreden beslissing eveneens in strijd met art. 33 van de Geneefse Conventie waar dat artikel bepaalt dat:

‘Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.’

Verzoeker meent dat hij door middel van zijn feitenrelaas voldoende heeft aangetoond dat hij in zijn land vervolgd wordt omwille van zijn godsdienst. Reeds in 1996 heeft de Raad van State beslist dat deze vervolgingen niet noodzakelijk moeten uitgaan van de nationale overheid (R.v.St. nr. 62.976, 6 november 1996, Rev. dr. étr. 1996, 759; T. Vreemd. 1997 (verkort), 74, RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be>). Opdat een vervolging door particulieren in aanmerking kan worden genomen voor de toepassing van het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen is volgens de criteria die door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatlozen zijn opgesteld, vereist dat zij ‘wetens en willens’ door de overheid wordt getolereerd of dat laatstgenoemde niet in staat is een ‘doeltreffende bescherming’ te bieden.

Welnu ondanks de recente aangepaste regelgeving blijkt Oekraïne niet in staat een passende oplossing te bieden voor het Antisemitisme.

Verzoeker merkt bovendien op dat zijn verhaal zowel voor de dienst Vreemdelingenzaken als voor eerste verwerende partij samenhangend en overtuigend was. Daarnaast kon hij twee maal exact hetzelfde verhaal vertellen zodat de waarachtigheid van zijn vluchtverhaal zeer hoog is. Gelet op het onvermogen van de Oekraïense overheid om een ‘doeltreffende bescherming’ te bieden zou de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker terug in een levensgevaarlijke situatie brengen in de betekenis van art. 33 van de Geneefse Conventie.

Het middel is gegrond.”;

2.4.2. Overwegende dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling, die zich vluchteling heeft verklaard of als dusdanig erkend is, verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan; dat artikel 56 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de vreemdeling die als vluchteling werd erkend, slechts uit het Rijk kan verwijderd worden bij een na advies van de commissie van Advies voor Vreemdelingen genomen terugwijzingsbesluit, de transpositie in het intern Belgisch recht van artikel 33 van het Verdrag van Genève is; dat echter de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissing geen erkende vluchteling noch kandidaat-vluchteling is en derhalve voor de Raad van State de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren; dat het vierde middel niet ontvankelijk is;

2.5.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vijfde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het voorzorgbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Uit alle bovenstaande aangehaalde feiten en gronden blijkt reeds afdoende dat verzoeker met enorme problemen kampt in zijn thuisland. Minstens moest het voor eerste verweerder duidelijk zijn dat niet met zekerheid kon worden gesteld dat verzoeker in Oekraïne geen gevaar meer zou lopen. Eerste verweerder moet minstens getwijfeld hebben. Dit blijkt trouwens

duidelijk uit de motivatie van de bestreden beslissing zelf waarin afwisselend wel en niet problemen van Antisemitisme worden erkend in Oekraïne.

Welnu verzoeker is van mening dat in deze materie bij twijfel geen enkel risico mag worden genomen. Een voorzichtige overheid dient in dergelijk geval het zekere voor het onzekere te nemen en minstens de zaak verder te onderzoeken. Dit is in deze zaak evenwel niet gebeurd.

Bovendien zou een redelijke overheid in dergelijk geval de kandidaat vluchteling de tijd moeten bieden bepaalde bewijsstukken op te vragen en over te leggen als de overheid deze stukken essentieel vindt. Ook dit is in casu niet gebeurd. Verzoeker meent dan ook dat eerste verweerster niet heeft gehandeld als een voorzichtige en redelijke overheid en zodoende de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”;

2.5.2. Overwegende dat de verzoekende partij in essentie betoogt dat de commissaris-generaal haar de tijd had moeten geven om bepaalde bewijsstukken op te vragen en over te leggen; dat echter op de kandidaat-vluchteling de plicht rust om de asielinstanties in te lichten over de motieven van zijn vlucht en daarbij de nodige stavingsstukken over te leggen; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij aan de commissaris-generaal de tijd heeft gevraagd om haar toe te laten “bepaalde bewijsstukken op te vragen en over te leggen”; dat het vijfde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven april
tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.